

З ПЛЮЩЕМ В ОБІЙМАХ

Я бачив, як ялину плющ обплутав,
Доп'явся аж до самих їй верхівок,
Йому не шкодять і гілки колючі,
Але ні шишок, ні в плюща голівок.

Гнітить цей плющ ялину довгі роки,
Ялина і сама струнка й красива,
Та затуляє сонце лист широкий,
Тому під ними буйствує крапива.

Плющу аби знайти об щось обпертись,
Не панське діло по землі стелитись,
Завжди він аж до сонця ладен дертись,
Бо він ліана, так лиш хоче жити.

Багато паразитів на деревах,
Сік п'ють і лист їдять, і крону сушать,
Так до зими, все літо й без перерви,
А плющ обніме і удавом душить.

Йому чужі не треба пити соки,
Під деревом пуска своє коріння,
Лиш панувати хоче без мороки □
В ліани не спитаєте сумління.

Як тішила б ялина наше око,

Та ось пристав до неї плющ у прийма,
Гнітить тепер її, а сам нівроку.
Не дай же Боже жить з плющем в обіймах.

Ми ж також діти матінки-природи,
Тому і нам її закони суці,
Душить подібних нам без нагороди
Приємно й сонце закривати плющем.

Плюща з ялиною колись не буде,
Але земля ця завжди нещаслива,
Мабуть на ній цвістимуть також люди,
Як під плющем з ялиною крапива?

Дата написання вірша: 2021-01-14